

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. július 12.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR SZABADÍTÁSA ELŐREVETÍTVE

Köszöntés igéje: Zsoltár 11,2.4.7

Nagyok az Úrnak cselekedetei; kíváncsok mindazoknak, a kik gyönyörködnek azokban. [...] Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. [...] Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes.

Énekek: 136,1-4; 393

Alapige: 2Mózes 7,8-13

És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vedd a Faraó elé; kígyóvá lesz. Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekedének, amint az Úr parancsolta; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgálói elé, és kígyóvá lett. És előhívta a Faraó is a bölcseket és varázslókat, és azok is, Egyiptom írástudói, úgy cselekedtek az ő titkos mesterségükkel. Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lettek; de az Áron vesszeje elnyelte azok vesszejét. És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, amint megmondotta az Úr.

Imádkozzunk!

Istenünk, hódolunk előtted a gyülekezet közösségében, mert te örökkévaló Úr vagy, Atya-Fiú-Szentlélek Isten. Köszönjük, hogy a te Szentháromság egy voltod, noha számunkra felfoghatatlan, mégis hitünk számára nagyon személyessé teszi a veled való drága közösség lehetőségét. Hódolunk előtted, hogy a te isteni örökkévalóságod tökéletessége kegyességed, kegyelmed, örökkévaló voltát is igazolja.

Imádunk téged, mert az Úr Jézusban lett valósággá mindez. És köszönjük, hogy te meg is ígérted, hogy vele együtt minden mást adni akarsz a tieidnek. Ne-

künk, elveszett bűnösöknek, de akik elfogadhattuk már a kegyelmet. Hogyha még mindig nem fogadtuk el, talán még mindig kemény a szívünk, magasztalunk, hogy te megtörheted, helyreállíthatsz. Köszönjük, Urunk, hogy még mindig tart a kegyelem ideje.

Szeretnénk hálát is adni neked azokért a csodákért, amikről énekelhattunk. Köszönjük neked, hogy csak az elmúlt héten is mennyi mindenben tapasztaltuk ajándékozó szeretetedet. Köszönjük, hogy a fiatalok, a Salamon ifjúsági csoport itt lehettek a templomnál, hogy csendeshéten hallgathassák a te ígédet. Áldunk, hogy a Jóel ifjúsági csoport készülhet Neszmélyre és köszönjük, hogy vigyázol rájuk út közben és megáldod nekik is a csendeshetüket.

És Urunk, köszönjük, hogy mi is készülhetünk elcsendesedésre most itt a te jelenlétben. Előre is szeretnénk hálát adni neked ajándékaidért. Tudod, hogy mire van szükségünk, azt add, kérünk. Te mindig is ezt teszed, de alázattal szeretnénk megvallani: Urunk, mi csak akkor élhetünk hitben, akkor élhetünk győztes életet, szabad életet, boldog életet, ha te vagy a mi Istenünk és mi hűséggel, alázattal követünk téged.

Szólj, kérünk, Jézus Krisztus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

A koronavírusos helyzet miatt sok mindent nem lehetett személyesen, fizikai jelenlétünkkel megünnepelni azokból az állami ünnepeinkből sem, amelyeket szerettünk volna az elmúlt hetekben, hónapokban. De sokszor hallottam a médiában ezt a kifejezést, hogy: 30 évvel ezelőtt. És én nem tudom, hogy mi hogy vagyunk ezzel, hogy jó dolgok történtek, nem annyira jó dolgok, mint amit vártunk talán, egy biztos, hogy hazánkban 30 évvel ezelőtt Isten népe számára nagy dolgok történtek. Semmiképpen nincs már az a fajta üldöztetés, gonoszság, amiről hallhattunk az elmúlt úrnapi istenitszteleten Joó Sándor tiszteletes úr halálára emlékezve, lányának a leveléből.

Erről már szoltam párszor, hogy 30 évvel ezelőtt teológus előfelvételiként a Magyar Néphadsereg katonáiként mi is átértünk sok örömet. Kórházakban szolgálhattunk legtöbben. Reformátusok itt a mai Honvéd Kórházban, a Róbert Károly körúton a Központi Katonai Kórházban szolgáltunk, és nekem adatott meg az a kiváltság – ezért lettem tizedes –, hogy a katonakönyveket minden reggel leadtam, amikor beérkeztünk a feladatok végzésére. És így adódott hogy egyszersak nagyon meglepve éreztem magam, azt mondta az őrmester úr, hogy jelentkeznem kell az egész kórházat összefogó vezető főnővérnél, valamit akar mondani.

Elkezdett arról beszélni a találkozásunk során, hogy milyen fontos a lélek ápolása is a betegség gyógyításánál, és ő tudja, hogy az apácarendek annak idején erre nagyon figyeltek. És meg akarta kérdezni tőlem, hogy a Református Egyháznak vannak-e apácarendjei, mert akkor segíthetnék abban, hogy kapcsolatba kerüljön velük, mert jó lenne, hogyha a katonakórházban is olyan nővérek, ápolók lennének vagy olyanok is, akik a lélekkel is törődnek. Az egyik legnehezebb érzés az volt, hogy mondjam neki, hogy a Református Egyházban nincsenek apácarendek. Emlékszem, hogy a válaszádnál próbáltam arra figyelni, hogyan lehetne a nem vá-

laszt mégis úgy elmondani, hogy érezze, hogy lehet a Református Egyház fele is valamit elindítani, hogy a kórházban lehessenek ilyen ápolók. A másik érzés a hihetetlen meghatódottság volt bennem, mert belegondoltam abba azonnal, hogy: – Uram, ezt nem gondoltam volna, hogy ilyen hatalmas dolgokat készülsz tenni. Hiszen ezek szerint most már nem üldöztetés lesz az egyházak számára – az apácarendeket is, ugye milyen üldöztetés érte –, és nemhogy nem üldöztetés, hanem még a végén megint áldássá lehetünk a világnak és szabadon.

Maga a beszélgetés egy egyszerű találkozás volt, nekem azért volt csak izgalmas, mert nem gondoltam volna, hogy a vezető főnövérrel találkozhatom valaha is. De az az egész beszélgetés egyfajta baráti beszélgetés volt, egy jelentéktelen esemény, csak én tudtam róla, viszont Istennek a hatalmas munkáját készítette elő. És azóta elmondhatom, hogy tényleg nagy öröm átélni, hogy Isten milyen szabadítást adott nekünk, hogy itt, Magyarországon is meg az egész világon magyarok között szabadon lehet az ő szavát képviselni.

Amikor ez a történet itt a Mózes 2. könyve 7. részében leírt történet megtörtént, önmagában jelentéktelen esemény volt. A tíz csapás katasztrofális, nemzeti méretű ítéleteihez viszonyítva abszolút jelentéktelen. A botok kígyóvá váltak – persze, érdekes csoda volt –, a botok kígyóvá váltak, Áron botja lenyelte a mágusok botjait, kígyóit, de az egész esemény az nem tűnt olyan fontosnak. És mégis nagy jelentőségű volt. Isten nem véletlenül akarta ennek a megtörténtét, illetve hogy a Kijelentésben Mózesen keresztül leírásra is kerüljön, hogy ez így történt.

Hadd kérdezzem meg, hogy emlékszünk, hogy mikor váltak legelőször bot vagy botok kígyóvá a Mózes történeteiben? Nem olyan régen olvastuk is talán, hogy még a csipkebokornál. És arra is emlékszünk, hogy miért akarta Isten, hogy a bot kígyóvá váljon majd, amit Mózes eldob, aztán megfogja és megint bottá lesz? Az ő népe számára. – Ha a néped nem akarja elhinni, hogy én küldtelek, akkor ez volt az első jel. Nem is egy új dolgot csinál itt az Úr, csináltat. A népe számára már ez jel volt, csodajel. De látszik, hogy itt meg az ellenségnek, a főellenségnek – abban az időben a fáraónak – akar valamit Isten ezzel a csodával kijelenteni. És ahogy ennek a történetnek az üzenetén elmélkedtem és utána is olvastam, annyira bátorító lett fölfedezni, hogy tulajdonképpen mindaz, ami itt történik a szó fizikai meg a szó lelki értelmében, az előrevetíti azt a hatalmas ítéletet az ellenséggel kapcsolatban, az ő népével kapcsolatban pedig a szabadítást, ami aztán bekövetkezik a tíz csapások során majd a vörös-tengeri átkelésnél. Ez a történet előrevetíti a nemzeti katasztrófák ítéletét, az ellenség megaláztatását. És ennek részeként Isten népe is tapasztalja a szabadítást.

Kicsoda Mózes és Áron, kicsoda a nyomorúságban szenvedő Izrael népének Istene valójában? És milyen, amikor ő szabadító? Az ellenség megaláztatik – ez lesz majd az első gondolat az üzenetben –, nem is akármilyen módon. Aztán látjuk majd, hogy az igazi nagy harc nem is a láthatók színterén, hanem a láthatatlan világban zajlik. És az is világossá lesz, hogy a látható világban is Istennek a szabadító ereje, személyének a szabadító volta az ő ítéletén keresztül mutatkozik meg a népe számára. Ebben az ítéletben annak is szerepe van, hogy az ellenség egyre keményebb szívű, de éppen ezáltal lesz Isten ítélete még dicsőségesebb, szabadítása még hatalmasabb. És hogy ez nekünk is üzenet lehet mindenképpen ma, az

abban is látszik, hogy a Szentírásban többször előjön ez a gondolat, hogy Isten valamit előre vetít, előre mond, akár ígéretképpen is kijelent vagy valamilyen eseményben jelzi, hogy ő kicsoda és az ő népe számára mutatja előre: szabadítás lesz. Most még lehet, hogy nem tapasztalod, de nem sokára megvalósul.

Annyit hadd jegyezzek meg, hogy ha esetleg otthon majd elolvassuk a Jelenések könyvének a 16. részét, ott különösen is sok olyan kifejezés szerepel, ami a tíz csapás történetében is, és bemutatja azt, hogy Jézus eljövetele előtti időben, az utolsó időkben, amiben mi is élünk, milyen isteni ítéletek, csapások lesznek a világban utolsó idők jeleként. Mi is valamilyen értelemben várjuk az Úr nagy, végső szabadítását Jézus jövetelekor, ugyanakkor a személyes életünk, a földi életünk mostani idejében is bármelyikünk, akár éppen most is várhat valamilyen nagy szabadításra az Úrral kapcsolatban. Vagy nagyobb méretekben, nagyobb távlatokban is igaz lehet ez.

Tegnap a Káleb ifjúsági csoporttal voltam együtt csendesnapon és mikor beszélgettünk arról, hogy milyen módon üldözik a keresztyén testvéreinket ma is, hogyan bántják őket, hogyan tapasztalják a szenvedést, a kőkemény megaláztatást az Úr népe tagjai ilyen helyeken, ebben hogyan lehet nekünk segíteni esetleg, ha egyáltalán lehet, de a másik oldalon meg ott van, hogy önekik nagyobb léptékben is milyen jó lenne a szabadítás. Ahogy nekünk is 30 évvel ezelőtt azért mégiscsak jó volt arra gondolni, most már szabad összejönni a gyerekeknek, fiataloknak, például csendeshétre minden baj és probléma nélkül.

Hogyan mutatja meg Isten a maga isteni személyét, amikor ezt a csodát, ezt az isteni tettet itt végrehajtatja Mózesrel és Áronnal? Kicsoda a csodát tevő Úr?

Ha olvastuk a kalauz szerint a történeteket, emlékezhetünk arra, hogy egészen idáig Mózes – elsősorban Mózes – többször volt kishitű, kételkedő. Elmondta, hogy ő miért nem alkalmas arra, amire Isten elhívta. És itt a 7. részben derül ki, hogy mostanra Isten szava elsősorban és néhány csodája természetesen őt is meg Áront is, a bátyját annyira megerősítette, hogy már nem kételkedik, és innentől fogva a tíz csapás történetében meg a vörös-tengeri átkelés történetében Mózes engedelmes eszköze az Úrnak, bízik, bátorítani tud. 80 és 83 évesen eljött az ő idejük. Ami még fontosabb: eljött az Úr ideje. Soha nincs késő a kishitűségből meg a lelki erőtlenségből felszabadultan az Úr engedelmes szolgájának lenni. Nem kell válaszolni, de hadd tegyem föl a kérdést: van köztetek, aki 80 vagy 83 éves? És hiszed, hogy az Úrnak nagy tervei vannak veled? Mert az ígének, a történetnek az üzenetében az üzenet arról szól, hogy kicsoda az Úr. És ha fiatalabbak vagyunk, vagy még annál is idősebbek, mint ahogy Mózes és Áron volt, nem az a kérdés, hogy milyen életkorban vagyunk éppen, milyen állapotban családdilag, közösségleg vagy egyénileg, hanem az, hogy az Úr valamit akar tenni. És amit az Úr akar tenni a szabadítással kapcsolatban, használni akarja azokat, akik az övéi.

Szavát csodajellel akarta megerősíteni. És ezért fontos: amely csodajel korábban az ő népét akarta bátorítani, az Úr úgy döntött, hogy egy nagy csodajeleket akar a fáraó az ellenség előtt végrehajtatni. De ez mégiscsak furcsa egy picit, mert hát utána úgyis jöttek a nagy csodajelekek, a csapások. Miért akarta ezt az Úr, egy ilyen egyszerű, olyan bűvész trükk szerű valamit? Vannak is írásmagyarázók, akik azt mondják, hogy akár lehetett az egész bűvész trükk. De a mágusoknak a tetté-

nél mindenképpen erre gondolnak, hogy nem lehet, hogy valósággal ott kígyóvá váltak a mágusok botjai. De olyan jó volt, hogy azért a többségük utal arra, hogy Egyiptomban történtek ilyen okkult praktikákkal különböző csodák is. Emlékszünk, a Sátán képes bármilyen természetfölötti jelenséget is produkálni, csodát okkult praktikákkal. De Isten szolgálai az Úr nevében valamilyen jelet végeznek a fáraó előtt.

Amikor pedig ez a fáraó korábban gúnyosan azt mondta: – Kicsoda az az Úr, hogy elengedjem az ő népét? Nem ismerem ezt az Istent, ezt az Urat, akiről ti beszéltek. Ez a fáraó részéről gúnyolódás volt, a fáraó hatalmát jelezte, és emlékszünk, utána még be is keményített, ami miatt aztán Mózes is egy kicsit maga alá került lelkileg és nem értette, hogy most Isten akkor mit akar. El is mondta ezt imádságban az Úrnak. De ez az a fáraó, aki előtt most ott vannak és a csodajelet végrehajtják. És az egész történetleírásból látszik, hogy tényleg előrevetíti azt a megaláztatást ez az esemény, ami aztán a tíz csapásban, majd a vörös-tengeri átkelésben kiteljesedik. Az ellenségnek esélye nincs Istennel szemben.

Még keretet is ad a kígyóvá vált botok elnyelése és az egyiptomi lovas szekérsereg elnyeletése a Vörös-tengerben történetleírásokban a csapások történetének. Keretben vannak a csapások történetei, a tíz csapás: a botok elnyeletése és az egyiptomiak elnyeletése. Épp ma van kalauz szerint a 14. rész, ez a történet és a 15. rész 12. versében olvassuk költői módon egy gyönyörű énekben, hogy elnyelte őket a föld. Ott a föld képi kifejezéssel utal a vörös-tengeri nagy csodára. De most nem a nép átmenetelére, hanem az ellenség megítélésében, hogy ők elvesztek. A keretjelleg is arra utal, az eszközök. Az a pálca, bot vagy vessző a Károliban, amelyet Mózes aztán a Vörös-tengerre kinyújt, jelképezi Isten hatalmát, erejét. És ez az a bot, pálca, vessző az, amely kígyóvá változik, amikor Áron eldobja. És az elnyeletésnek ez a két szava itt szerepel csak.

Isten mindenható és jaj az ellenségnek, hogyha az Isten megaláztatásában kell tapasztalni, hogy kicsoda is ő, kicsoda ő a népe számára. Mikor volt legelőször Isten ellenségének és Isten népe ellenségének a megaláztatása története? Vagy mondjam inkább így a kérdést, hogy mikor volt legelőször az ősellenségünk megaláztatása története? És remélem, hogy emlékeztek, hogy rögtön a bűnesetnél. Mikor Isten kijelenti a Sátánnak, hogy mi fog vele történni: az asszony magva a kígyó fejére tapos. És ezt a Sátánnak mondta Isten. Ott csak kijelentette, de a képpel jelezte, hogy kicsoda megaláztatásban lesz része. És ez mikor teljesedett be?

Olyan érdekes, hogy ugye a Sátán fölött aratott végső győzelme az Úr Jézusnak éppen abban lett valósággá, hogy Jézussal kapcsolatban is valamifajta megaláztatásról olvasunk. A Filippi levél 2. részében mondja az Úr Jézus megaláztatásáról, felmagasztaltatásáról levő gyönyörű kijelentésben az ige, hogy ő engedelmes volt halálig, a keresztfának haláláig. És a kereszthalál, az átokhalál halála, istenfiúi engedelmissége mutatta azt meg, hogy ő megalázta magát. És nagyon fontos a kifejezés: Jézus megalázta magát. Vállalt mindent, hogy az ellenséget legyőzhesse, bennünket is kiszabadíthasson a bűnből, a kárhozatból, a halálból. Megalázta magát. És így aláztatott meg végérvényesen az ősellenség is. Ezért lehetett a fáraónak is megaláztatása. Ez a történet is mutat előre az Úr Jézusban beteljesített megváltó műre.

És mikor fog kiteljesedni az ellenségnek is a végérvényes ítélete? Már most megítéltetett, de most még élhet, kísérthet. Mi is tapasztalhatjuk, hogy: – Uram, szabadíts, könyörülj, mert nagy a baj! Akár a személyes életünkben vagy mások életében látjuk vagy az üldöztetés során. De mikor fog kiteljesedni? Mikor eljön Jézus. Akkor a Sátán is vettetik az égő tüzes tóba, ami a kárhozat jele.

Kicsoda az Úr, aki az ellenséget megalázza? Mi előre tudhatjuk, előre a szentírásai kijelentésben, a történetekben előrevetítik a történetek – ez a történet is –, hogy kicsoda a csodát tevő Úr. Akkor is, amikor a csoda csak olyan jelentéktelennek tűnő. Még nagyon nem fáj a fáraónak, ami ott történik, de mégis Isten személyét és hatalmát jelzi.

Akkor hogyan éljük meg mi, akik most élünk, akik azért néha mi is mégiscsak várunk szabadításra? Hadd emeljem ki újra: keresztyén testvéreink, ahol üldöztetnek is durván, a szó fizikai értelmében is szabadításra várnak és azért imádkoznak. Ahogy annak idején mi is tehattük ezt a szocialista rendszerben itt, Pasa-réten is. Milyen lehetett a gyülekezeti tagoknak akkor, amikor hallották, hogy a lelkipásztorunkat bevitték kihallgatásra és már napok óta ott van. Hogyan imádkoztak az akkori pasarétiak? A szó fizikai értelmében is biztos, hogy kérték az Úr szabadítását. De minden más helyzetre, ha gondoltok, akkor mi hogyan éljük meg az Úr személyének, szabadító hatalmának a valóságát, az abba vetett bizalmat vagy reménységet, amikor még azért nem látjuk, hogy a csapások történnének az ellenségen, még csak ilyesmi történik, hogy a fáraó előtt a kígyó megjelenik, mert a bot kígyóvá változik.

Itt fontos, hogy ez a történet is azt emeli ki, hogy az igazi nagy harc az nem is a láthatók színterén zajlik, hanem a láthatatlan világban. Itt nem Mózes és a fáraó, mint ember, valóságos ember harcáról van szó vagy Mózes és az egyiptomi mágusok vagy Mózes és az egyiptomi nép harca, hanem itt a láthatatlan világ harca. Az egyedül igaz Isten harca az úgynevezett egyiptomi pogány bálványistenekkel. Az egyiptomiak számára a fáraó is isteni tiszteletben részesült. A fáraó koronáján például az a kígyódísz is jelezte, hogy ő nem akárki. Vagy amikor azt halljuk az itteni történetekben, hogy a fáraó szíve – itt is olvastuk – megkeményedett, a fáraó szíve az mindenható, az szuverén. Amit akar a fáraó, amit érez, amit gondol, amit ebből a szívből kiindulva tesz, az mindenható, annak nem lehet ellenállni senkinek. Nem volt az véletlen, hogy a fáraó zsigerből mondta a mágusainak: – Na, akkor ti is mutassátok meg, hogy ilyenre mi is képesek vagyunk, úgyhogy az a csoda nekem nem mond semmit! A fáraó szíve, a kígyó önmagában is mutatta, hogy itt úgy tűnik, hogy mintha istenek harcolnának.

Egyébként az ókorban, az ókori Keleten is még az istenek harcában is vannak olyan történetek, leírások, amiket megtaláltak azóta a régészek, hogy az az isten győz az istenek harcában, aki a legerősebb mágikus erővel bír. Olyan nevetséges nekünk egyébként, hogy ő az isten, de azért mégiscsak van a mágikus erő...

Ez a mágia, ez a varázslás, ami itt zajlik, ez nem volt mindegy. Ez a láthatatlan világ erejét akarta jelképezni. És ha már valamelyikőtök kérte azért imádságban az Úr szabadítását, mert valamelyik szeretted vagy valamelyik számodra fontos személyről tudtad, hogy milyen okkult megkötöttség alá került, akkor tudtad, hogy ez nem kis dolog. És nem biztos, hogy hipp-hopp egyszer csak megszaba-

dulhat, mert látszik az életén, hogy mennyire kötözi őt a Kísértő, a Sátán. És mi ezt tudjuk, csak ő tapasztalja.

Ezért nem mindegy egyébként manapság azoknak a számítógépes játékoknak a léte meg az azokkal való játszás, ahol hozzászoktatják a gyerekeket, unokákat ezekhez a mágikus dolgokhoz. Én tudom, hogy vannak olyan játékok, ahol lehet, hogy a játék során most lemondok valami nagyon nagy előnyről, mert megveszem a legerősebb mágikus erővel bíró figurát, és most kevésbé tűnök győztesnek, de majd a játékban öt-tíz perc múlva kiderül, hogy énnálam van a legerősebb figura mágiával rendelkező módon. Ez játék, csak hozzászoktatja gyerekeinket a játék során, hogy hát ezek milyen aranyos dolgok. És ott a baj, amikor egyszer csak tapasztaljuk, hogy néha már nem játék. Ami itt a botok kigyóvá válásával történik, ma is vannak ilyen csodák, ma is van ilyen képessége a gonosznak, és vannak helyek, ahol ezt gyakorolja is. Ma is láthatatlan világ harcol, de az nem kérdés, hogy ki a győztes.

Amikor Dániel – akkor is ő már idős volt – imádkozott és tudta, hogy a válasz, amit az Úr küld, megértet vele az imádságára, az nagyon fontos a maga számára és népe számára is. És három hétig késett a válasz és Dániel gyakorlatilag sírva könyörgött, imádkozott és várt, mert átérezte a súlyát, hogy nagyon kellene a válasz az Úrtól, de nem jön. És amikor jött a válasz, az Úr küldötte, az angyala jött, akkor ő elmondta, hogy már régen jöhetett volna, csak 21 napig, három hétig ellenállt az Ördög egyik fejedelme, démoni fejedelme. Elmondja: – Ezért nem jöhettem. Aztán segítségemre jött egy másik nagy fejedelme az Úrnak, na és akkor végre el tudtam jönni. Az a történet azért beszédes, mert hát az Úr nem megtehetné, hogy tegye félre az útból az Ördögöt meg az ördögi fejedelmeket? Hát nem látja az Úr, hogy már három hete szenved a szolgája és ő már küldte is a választ.

Az Úr megtehetne bármit, ez nem kérdés, de látszik, hogy harc van a láthatatlan világban, mert az Úr tudja, hogy mit, mikor és hogyan akar az ő isteni ítéletével az ellenségén, megaláztatásával és az ő isteni győzelmével a szabadításban népe számára. És Dániel ezt is megtanulta. Nem tudom, hogy utána – ha volt ilyen, hogy várnia kellett a válaszra – sírt-e újra? Nincs Dániellel kapcsolatban több ilyen történet, csak azért jelzem, hogy akkor ő ezt megtanulta egy életre, hogy azért nem jöhetett azonnal az Úr válasza, amit ő adott azonnal, mert harc volt a láthatatlan világban.

Hogy is mondja a lelki fegyverzetekről szólva az Úr Lelke Pálon keresztül ott az Efézusi levél 6. részében, hogy nekünk kik ellen is van tusakodásunk? „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” Akkor most nekünk kell harcolnunk a Sátán ellen, a démonok ellen? Nem! Ezért fontos, ott a lelki fegyverzetről van szó, amely az Úr fegyvere. Ott az Úr harcol, csak mi hittel – ugye a hit pajzsa például, a lélek kardja –, csak mi kapunk az Úrtól itt földi életben is tapasztalható, átélhető kincseket, ajándékokat, amelyeken keresztül tapasztaljuk e földi életben, hogy harcol az Úr a láthatatlan világban.

De a legnagyobb példa még ezek után is hadd legyen Jézus maga. Majd nem sokára a Máté evangéliumában olvassuk a kalauz szerint a passió-történetnél a 26.

részben, Máté evangéliuma 26. részében, hogy az Úr Jézus Pétert hogyan teszi helyre. Emléksziünk, Péter volt az, aki azt mondta, hogy: – Uram, ha a többiek elhagynak is, én biztos, hogy nem! Én még az életemet is feláldozom érted! És ez a Péter kirántja a kardot zsigerből és meg akarja védeni Jézust. Jézus akkor mondja Péternek, hogy: – Tedd el a szablyádat, Péter! Amikor pedig beszélnek, így sok mindent elmond és azt mondja az egyik szavával: – Azt gondolod, hogy nem kérhetném az Atyát, hogy küldjön megszámlálhatatlan angyalsereget? De hát akkor hogy teljesednének be az Írások? Hogyan teljesedne be az ígélet, amiről az egész Ószövetség beszél? Akkor hogyan lehetne a Sátán megaláztatása? Hogyan lehetne valóság korábban, Mózesék idejében a fáraó meg az Egyiptom istenei megaláztatása, mint Isten dicsőséges győzelmi tette népe számára szabadításában? Jézus is kérhetett volna láthatatlan seregeket, akik lehet, hogy láthatóvá is válhattak volna, férfialakban jöttek volna az angyalseregek megmenteni Jézust a kereszttől.

De akkor nem hangozhatott volna soha el az, amit Jézus a Lukács evangéliuma 11. részében egy ördögűzéses csodája után – és megvádolták azzal, hogy az ördögök fejedelme által űz ördögöket –, hogy ez képtelenség, majd a harmadik csapáshoz kapcsolódó egyik kijelentést idézve mondja Jézus: „Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.” A harmadik csapást a mágusok már nem bírták produkálni, ott már megakadt a tudományuk. És ott hangzik el, mondják a fáraónak: „Az Isten ujjá ez.” És Jézus ezt a kijelentést veszi az Ószövetségből és elmondja, mi a helyzet már nemcsak a láthatatlan világban, hanem a láthatóban. Hát az ellenségei is Jézusnak láthatták, hallhatták őt, tapasztalták a csodáit. Persze nem hittek benne kemény szívvel akkor sem.

Nemcsak a fáraó volt keményszívű sajnós, hanem egy csomó farizeus, írástudó, lelki vezetők, akiknek éppen ellenkezőleg, abban kellett volna példát mutatni, mint Mózes is meg Áron, hogy nem vagyunk tökéletesek, de az Úr használ bennünket, hogy áldássá legyünk Izrael népének, a Messiás ide közénk jött, az Isten országát elhozó Messiás szolgái legyünk és dicsőségesen a helyünkön áldássá lenni sokaknak és az egész világnak. De nem ez volt, mert a Sátán Jézus idejében Izrael lelki vezetőit megkeményítette. Nagyon sokan Izrael népe között abban az időben is azért is várták a Messiást, azért imádkoztak szabadításért, mert rengeteget szenvedtek a helyükön nem levő lelki vezetők minden bűne miatt. De Jézus idejében is egyszer csak eljött a szabadítás.

És itt is a történetben látszik, hogy eljön a szabadítás. Most már nemcsak a láthatatlan világban van a harc, hanem látszik a láthatók színterén, milyen az, amikor Isten harcol az ő népéért és Isten legyőzi az ellenséget. Ott a Lukács evangéliuma 11. részében a 22. versben Jézus még a tanításban így folytatja – a Sátánról beszél, mint erős fegyveresről –, majd így mondja önmagára gondolva: „De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és amit tőle zsákmányol, elosztja.” Lehet, hogy erős a Sátán, lehet, hogy erősek a mágusok meg a fáraó – hiszen ő isten! –, de az Úr az erősebb mennyen és földön. A láthatatlan világ győzelme nyilvánvalóvá lesz a láthatókban.

„Áron vesszeje elnyelte azok vesszejét.” Tényleg olyan érdekes itt a történetben – ez úgy meg is fogott –, hogy természetesebb, hogy az történt, hogy a kígyó nyelte le a kígyókat. De mikor utal erre, hogy mi is történik, azért mondja a botot,

mert a bot az eszköz. A Vörös-tengernél is egy botot emel föl Mózes. A bot jelképezi az Úr személyének, hatalmának minden valóságát. Ezért az Úr népe akkor is és ma is előre láthatja, tudhatja, hogy biztos az Úr győzelme. Csak az ő szabadítása végbemenetelére lehet, hogy várni kell.

Emlékszik valamelyikőtök a Jeremiás Siralmi bibliai könyvnek a 3. részében arra a híres mondatra, ami úgy kezdődik, hogy: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” Nem a várakozás a jó önmagában, hanem ott van, hogy az Úr szabadítása. Előtte meg arról beszél, hogy „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel megmegújul; nagy a te hűséged!” És sok minden másról is beszél, hogy mi minden jó az Úr népének. És itt hangzik el a kijelentés. Ez a kijelentés is arra utal: ha várni kell az Úr szabadításáig, az nem rossz, jó, mert a szabadítás biztos, csak most még várni kell rá.

A 14. részben, amit újra hadd mondjam, éppen mára adott a kalauzunk, és hadd jegyezzem meg, hogy majdnem a 14. rész lett a mai igehirdetés alapigéje, mert ott is annyi sok drága igei kijelentés van, de az Úrnak valahogy más volt mégis a terve, mert előtte már megragadott ennek az igének az üzenete, és végül is összekapcsolódik a kettő, ahogy hallottuk. Mi történt a 14. résznél? Isten népe fél, remeg, kiáltoznak, még számon is kéri az Urat, Mózes is.

De mit látunk? Mózes a helyén van és rajta keresztül az Úr szól. És mielőtt a vörös-tengeri csoda megtörtént volna, az Úr előre elmondta, hogy mi fog majd történni az egyiptomi sereggel: amely sereget most láttok, soha többet nem fogjátok látni így. Sőt azt is elmondta az Úr előre, hogy ez a sereg azért van itt mögöttetek veszedelmesen, mert ezt én döntöttem, én keményítettem meg a fáraó kemény szívét továbbra is az ítélet jeleként, mert meg akarom mutatni, hogy milyen, amikor végérvényesen megalázom az ellenséget. Lássátok meg, népem, akiket én szabadítottam már eddig is, de most aztán még inkább, lássátok meg, hogy milyen az, amikor az ellenséget megalázom ti miattatok, hogy ti meg szabadok legyetek.

És annyira bátorító a kijelentésben, mikor a 14. részben így szól Mózes, de ez nem Mózes szava, ez az Úr kijelentése, azt mondja: „Ne féljete, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek;...” – és ez a 'megálljatok' az ősi héber nyelven még jobb, ha így fordítjuk, hogy álljatok csatarendbe, katonai csatarendbe álljatok. Ha katonai csatarendbe állnak a katonák, az azt jelenti, hogy harcolni készülünk, készen állunk a harcra. Lehet, hogy félnek, lehet, hogy még gondolkoznak, hogy 'most itt mi lesz velünk, jaj', de már ott állunk csatarendben. De nem azt mondja: – Most menjete harcolni, csináljatok valamit! Hanem azt mondja: csatarendbe állva nézzétek az Úr szabadítását.

Persze előtte – és most akarom mondani –, előtte azért az is elhangzott: „Ne féljete!” Ezt akarom most kiemelni. Mózes is látta, hogy fél a nép meg hallotta is és az Úr is tudta, de ne féljete, ti az Úr hadserege vagytok és a másik hadsereg vesztes. Ti vagytok a győztesek, mert én győzök. Most még a baj, most még az egyre nyilvánvalóbbá váló fenyegetettség. Látszik, hogy a hatszáz főből álló szekérsereg meg a rajta levő katonák ellen esélyük nincsen, de az Úr azt mondta: azért jönnek ilyen sokan, hogy még inkább megmutassam nektek is meg az egész világnak, ki vagyok én, amikor végérvényesen legyőzöm az ellenséget. Isten elő-

revetítette, előre tudatta velük, mit fog tenni, csak még nem ment végbe. De amikor végbement, onnantól fogva már nem volt kérdés.

Ezért fontos a 7. rész 8. versétől kezdődő, olyan jelentéktelennek tűnő csodatörténet üzenete nekünk is, hogy ez nem nagy esemény, de mégis jelentős, mert előrevetít valamit, ami aztán mutatja az Úr személyét és hatalmát. És ez ma is így van. Ezért kezdtük az elején is, hogy azért van üzenete. Ma is lehet bármelyikőtöknek olyan nehézsége, nagy baja, nagy fájdalma, hogy lehet, sírva mondod, hogy: – Meddig, Uram?! Vagy: – Mikor szabadítasz, Uram? És annyira jó, hogy itt a 14. részben ezt is olvashattuk ma reggel: „Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig veszteg legyetek.” Ez csak az ő harca lehet. Persze utána, amikor kettényitotta a Vörös-tengert az Úr, utána elindultak és átmentek rajta Izrael fiai. De azt is láthatták, hogy jön az egyiptomi sereg utánuk, nyomul utánuk az egyiptomi sereg. De már nem kellett félniük, akkor már valószínű sejtették, hogy: – Hát ha az Úr minket átvitt szárazon, akkor biztos az is be fog teljesedni, amit mondott, hogy ez az egyiptomi sereg el fog veszni. És összecsukódott a tenger és elvesztek, elnyelte őket a föld.

Világméretű baj is lehet ma is. Hát a koronavírus is valamilyen szinten ilyen volt. De ahogy említettem, szenvedő keresztyén testvéreink nagyobb távlatokban élnek meg azt, hogy az Úr szabadítására várunk, mi az ő terve az életünkkel. De bármi történik velük is meg velünk is, az nem kérdés, hogy az Úr előre kijelentette: ő az ő népe megtartó, szabadító Istene, ezért reménységgel lehet várni. Mindegy, hogy mikor következik be a láthatók színterén az ő munkája eredménye, be fog következni. Ha más nem, Jézus eljövetelkor. Akkor végérvényesen.

Nekem az a tény, hogy lehetett itt már két napközis csendeseshét a konfirmandusoknak meg a Salamon ifjúsági csoportnak, meg hogy Neszmélyen mégiscsak lehet, kisebb létszámmal, de mégiscsak lehet csendesetet tartani – most a Jóelek mennek, jövő vasárnap az első gyerekcsapat indul –, ez nekem egy nagy szabadítása az Úrnak. Nem gondoltam volna, hogy ennyire felszabadultan gondolkozhatunk arról, hogy hogyan is szervezzük, mondjuk a gyerekhetet, ahol én is szolgálok majd. Mert hát az volt inkább bennem, hogy talán majd júliusban kezdjük meg tudni, hogy egyáltalán van-e reménység augusztusban talán csendesetet tartani. De jelenleg szabad. És ha mégis az lesz a döntés, mert a vezetőink úgy látják, úgy akarnak megvédeni bennünket, hogy mégse lehet menni se napközis táborba, se ottalvós táborba senkinek, mert mégiscsak nagy a baj, azt is elfogadhatjuk. Az is az Úr szabadítása lesz, csak meglátjuk, hogy mi a célja. Bármi is történik, az Úr tudja, hogy mi a terve az egyéni életünkben és kozmikus méreteken is.

Amikor a fáraó szívének a kemény voltát olvassuk ezekben a történetekben, látszik, hogy mennyire Isten irányít mindent. A 4. rész 21. versében a csipkebokortörténet utáni eseményekben mondja ki az Úr Mózesnek: én majd megkeményítem a fáraó szívét. Itt vagyunk a 7. résznél, még nem kezdődtek el a nagy csapások, de már azt olvassuk, hogy kemény, megkeményedett a fáraó szíve. Itt még egyébként nem is az Úr keményít, az majd a folytatásban jön, amikor már az Úr ítéleteképpen a megkeményedett szívű fáraót ő tovább keményíti. De előre megmondta, hogy mindenek mögött ő fog cselekedni. És amikor a fáraó szíve a legkeményebb volt az Úr ítéleteképpen is már, akkor jött az, hogy belementek a Vörös-tengerbe

szárazon, de aztán egyszer csak nem volt hova menni, elpusztultak, mert az Úr megalázta az ellenséget.

Az ősellenséget Jézus eljövetelekor fogja kiteljesedett módon végérvényesen megalázni az Úr, de már most is megalázott ellenség. Az ősellenségnek, a Kísértőnek, a Sátánnak nincs semmi joga hozzánk. Nekünk semmi közünk nincs hozzá, nem kell harcolni sem vele. Az Úr harcol értünk és ő a győztes. És a földi életünk minden dolgában igaz ez.

Ez a bibliai kijelentés abban akar bátorítani vagy ha kell, vigasztalni bennünket, téged is, engem is, mint közösséget is, hogy a mi Urunk csodatévő Isten. A láthatatlan világban harcol értünk, a látható világban pedig igazolja, hogy hogyan győz már a láthatatlan világban is. Sőt, hogyan győzött. És ennek a megnyilvánulása az ellenség elveszése, az övéinek, nekünk is a szabadítás. Imádkozzunk ezért hálaadással.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, nekünk már gyerekkorunk óta olyan drágák és bátorítók ezek a történetek, mert csakugyan azt igazolják, hogy te mindörökre hatalmas, dicsőséges Úr vagy, aki az ellenséget legyőzted. És olyan nagy kincs az nekünk, Urunk, hogy mi már az Úr Jézus elvégeztetett váltságműve után élve olvashatjuk anyanyelvünkön is a Bibliából a történetet vagy hallgathatjuk az igehirdetést. És köszönjük, hogy nagyon maivá lehet az üzenete.

Köszönjük, hogy nekünk sem kell semmi bizonytalanságban lenni a tekintetben, hogy ki az, aki ural mindent ma is, ki az, aki az ellenséget ma is megalázza, legyőzi, és ki az, aki bennünket, az ő népét szabadítja.

De segíts nekünk imádkoznunk hűséggel, kitartóan másokért is, vagy a magunk bajában szabadításodra várva átérezni csakugyan ezt, hogy „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.”

Hadd köszönjük meg neked, hogy úgy nevelhetjük a gyermekeinket, unokáinkat, dédunokáinkat, hogy rólad tehetünk bizonyosságot életünkkel és szavunkkal. Köszönjük, hogy a gyermek-istentiszteleten is szólt a te igéd most.

És hálásak vagyunk, hogy a gyermekeket is készíted csendeshétre a fiatalokkal együtt és mi is jöhetünk majd ide a napközis gyülekezeti hetünkre.

De ha bármelyikünknek ezen a nyáron nem lehet mégsem így csendeshete bármi miatt is, te pótolod ki ezt a hiányt, és köszönjük, hogy a te igéd akkor is elég.

Kérünk téged azokért, akik kórházakban vannak, műtét előtt vagy után. Kérünk azokért, akik betegek és érzik a betegség testi, lelki terhét. Köszönjük, hogy te vagy az ő gyógyítójuk.

A gyászoló testvéreinknek vigasztalásodat kérjük most is. Add, hogy a temetéseken is hangozzék a vigasztalás igéje, hogy olyanok is, akik lehet, hogy nem ismernek még személyesen, a gyász során ismerjenek meg.

Kérünk népünkért, vezetőinkért. A mostani helyzetben is adj nekik jó döntéseket, bölcsességet. Segítsd azokat, akiknek segíteni kell a koronavírusos helyzetben még mindig. Adj nekik fizikai erőt is meg lelkit.

És hadd kérjük, hogy adj békességet Kárpátalján úgy, hogy véget vetsz a háborúnak ott. Urunk ott sokan imádkoznak ezért a szabadításért, mi is hadd tegyük.

AZ ÚR SZABADÍTÁSA ELŐREVETÍTVE

És Urunk, a híreket hallva azt halljuk, hogy megint kezd a baj nagyobb lenni. Kérünk téged arra, hogy őrizz bennünket, ha akaratod szerint való.

Köszönjük neked, hogy bármi is történik velünk, az mind a te szabadításodat igazolja.

Magasztalunk, hogy mi így láthatunk téged győztes Úrnak. És köszönjük, hogy ez nekünk drága reménység, hiszen Jézus eljövetelét várva tehetjük mindezt.

Ebben a reménységben is hálás szívvel köszönjük neked a te szavad. És segíts nekünk hitben, reménységben megélnünk a te ígéd üzenetét ezen a héten is majd, Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg,
Ha rád zúdul vad ellened,
Hogy végképp összetörjön;
Bár elpusztításodra tör,
Gond, kételkedés mit gyötör?
Nem lesz ez így örökkön!
Bízzál: ügyed az Istené,
Népét ő el nem ejtené:
Ő áll majd bosszút érted;
Ő állít Gedeont melléd,
Általa harcodbán megvéd,
Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mirajtunk!
Vélünk az Úr, mi ővele,
Végtelen az ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.
Krisztusunk, segélj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által,
Hogy mint hű nyájad, teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!